

Що казувате, господине? Противо г-жя Ларокъ противъ мене и противъ събрата ми ли отправете това неистълкувано обвиненіе?

— Мълчѣте! Не трѣба глъчка, рече нотариусътъ на зетя излеко. Отъ най-напрѣдъ бѣхмы останѣли съгласни зетѣтъ да располага въното.

— Зетѣтъ да располага въното? Но тука, господине, никаква дума не става за това.

— И неவிждамъ ли, събрате, че съ едно искусно съчиненіе го запрягвате?

— Да мя прощавате, господине; но незнамъ гдѣ намѣрвате това.

— Какъ и да е, пришушня г-нъ Бевланъ, гледамъ че ми вържите рѣцѣтъ; употребявате мя като малко дѣте.

Какъ, господине! А че какво пишемъ ный тука, да ли спогодително писмо за сватбѣ или завѣщаніе? Забравяте ли че г-жа Ларокъ е още жива? Че баща ѝ е живъ, че вѣй ся жените, господине, а не наслѣдувате още? Имайте малко търпѣніе, молѣхъ.

Това като чу г-жа Маргарита станѣ и рече:

— Стига толкозь, г. Ловепенъ, скжсайте писмото. Майко, приложи, отдайте дароветъ на г-на. — И излѣзе като царица докачена. Г-жа Ларокъ излѣзе подирѣ ѝ, и азъ ввѣрлихъ спогодителното писмо въ огънѣтъ.

— Господине, рече ми тогазь, съ единъ заплашителенъ гласъ, Бевланъ. Тука станѣ пѣ как ва